

трудових відносин, як раніше було відмічено. І, на мою думку, це варто зазначити в цих законах, щоб не допускати термінологічної плутанини. Зокрема, слід редагувати положення п.д ч.5 ст.7 Закону України «Про фермерське господарство» та замінити словосполучення «трудова відносина членів господарства» на «відносина з реалізації права на працю членів господарства».

Також варто коректувати ч. 1 і ч. 2 ст. 27 Закону України «Про фермерське господарство» і замість терміну «трудова відносина» щодо членів фермерського господарства застосовувати термін «відносина із реалізації права на працю». Такі термінологічні узгодження є, на мою думку, необхідними для правильності кваліфікації відносин, визначенні галузі права, яка їх має регулювати, а отже й для захисту прав та інтересів суб'єктів, що беруть в них участь. Вважаю, в правовому регулюванні є неприпустимою плутанина, бо право – це регулятор відносин, це інструмент запровадження справедливості. А це є можливим тільки, коли термінологія застосовується правильно.

1. Коваленко Е.А. Философско-правовые аспекты свободы воли в определении права на труд в Украине. URL: Международный научно-практический правовой журнал Legea si viata 2014, №2/2. С.138-141. <http://legeasiviata.in.ua/archive/2014/2-2.pdf>.

2. Іншин М. І. Трудовий договір крізь призму сьогодення: Сутність, значення, особливості. Право України. 2012. № 9. С.192-197.

3. Про фермерське господарство: Закон України від 19.06.2003 р., № 973-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/973-15#Text>.

4. Agravery. Аграрне інформаційне агентство. 15.04.2020 р. URL: <https://agravery.com/uk/posts/show/v-ukraini-narahovuetsa-472-tis-fermerskih-gospodarstv>.

5. Бригадир І.В. Правова природа праці членів фермерських господарств. Сфера дії трудового права та права соціального забезпечення: матер. V Всеукраїнської наук.-практ. конф. (м. Харків, 28 жовтня 2016 р.). Х. : ХНУВС, 2016. С. 127-129.

6. Про сільськогосподарську кооперацію. Закон України від 21.07.2020 р. № 819-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/819-20#Text>.

7. Губський С. М. Стан правового регулювання праці працівників фермерських підприємств. Прикарпатський юридичний вісник. 2017. Вип.1 (16). С. 86-93.

УДК 349.2

DOI: 10.31733/17-03-2023-638-640

Лілія ЗОЛОТУХІНА

професор кафедри
цивільно-правових дисциплін,
доктор юридичних наук, професор

Лілія ШАКАЛО

здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ІНОЗЕМНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ

Актуальність даного дослідження зумовлено тим, що на сьогодні велика кількість іноземців перебувають на території України. І кожна особа хоче працевлаштуватись аби надалі проживати в комфортних умовах. У той же час іноземні особи та особи без громадянства, які прибули на територію України для працевлаштування на визначений строк, роботодавці приймають на роботу на підставі дозволу на застосування праці іноземців та осіб без громадянства, виданого в порядку, визначеному ЗУ «Про зайнятість населення». У результаті чого держава надає зручні умови для ефективної зайнятості населення, сприяє працевлаштуванню, підготовці і підвищенню трудової кваліфікації, а при необхідності забезпечує перепідготовку осіб, вивільнюваних у результаті переходу на ринкову економіку.

Питання працевлаштування іноземців в Україні розглядали такі вчені, як: Ф. Цесарський, П. Пилипенко, О. Горбань, О. Заржицький, В. Кохан, Н. Хуторян, Н.

Болотіна та ін. У зв'язку зі змінами законодавства постало ряд питань, котрі потребують подальшого наукового дослідження.

Згідно зі ч. 1 ст. 26 Конституції України, законодавець передбачає, що іноземні особи та особи без громадянства, які перебувають на території України на законних підставах, користуються тими самими правами та свободами, а також несуть ті самі обов'язки, як і громадяни України [1]. Можна сказати, що не може бути окремих винятків для певних осіб, оскільки всі є рівними перед законом і державою. Тому, всі керуються Конституцією України, іншими законами та нормативно-правовими актами, а також міжнародними договорами.

Як відмічає А. Жукова, то ставши незалежною державою, Україна в 1991 році затвердила своє суверенне право на розвиток офіційних відносин у багатьох міжнародних організаціях, зокрема, в Міжнародній організації праці. Внаслідок чого формування ринкових відносин виросла можливість обміну трудовими ресурсами з іншими державами шляхом працевлаштування іноземних громадян на території України [2, с. 146]. Дійсно, на сьогодні можна побачити, що велика кількість міграційних іноземних людей перетинають кордон аби працевлаштуватись на території України, а також реєструють свої власні бізнеси та згодом здійснюють діяльність в Україні. Залучення висококваліфікованих іноземних спеціалістів і робітників, потреба в яких є відчутною для національної економіки, здійснюється на підставах, визначених ЗУ «Про імміграцію».

Працевлаштування іноземців регулюється КЗпП України, ЗУ «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», ЗУ «Про зайнятість населення», Порядком видачі, продовження дії та анулювання дозволу на застосування праці іноземців та осіб без громадянства, затвердженим постановою КМУ від 27.05.2013 р. № 437 та іншими нормативно-правовими актами.

Варто зазначити, що для іноземних осіб існують певні особливості, одними з таких є ті, що іноземний найманий працівник може суміщати роботу на посаді, визначену дозволом, з роботою на посаді тимчасово відсутнього працівника, за умови, що суміщення триває не більше 60 календарних днів протягом календарного року. А також іноземці не можуть призначатися на посаду або займатися трудовою діяльністю у разі, коли відповідно до законодавства призначення на належну посаду або провадження підходящого виду діяльності пов'язане з відповідністю до громадянства України, якщо інше не передбачене міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана ВР України.

До особливих категорій іноземних осіб та осіб без громадянства, котрі претендують на працевлаштування на території України належать такі, як: іноземні ІТ-професіонали; випускники університетів, котрі входять до першої сотні у світових рейтингах університетів, відповідно до переліку, визначеного КМУ; іноземні високооплачувані професіонали; засновники та/або учасники, та/або контролери юридичної особи, створеної в Україні; іноземні працівники творчих професій.

Згода на працевлаштування іноземної особи видається на строк не більше одного року. Функціонування такої згоди може бути продовжена на той самий строк. У результаті, трудовий договір з іноземцями також може бути укладений на строк до одного року. Як висвітлює Ф. Цесарський, то даний такий строк зумовлює певні проблеми під час укладення таких трудових договорів, особливо, коли вони вимагають визначеності у перспективі стосовно подальшої роботи [3, с. 230].

Варто звернути увагу на те, що регіональний центр зайнятості ухвалює рішення про видачу дозволу протягом семи робочих днів з дня отримання заяви та доданих до неї документів, а при продовженні дії дозволу – протягом 3 робочих днів. У залежності отримання позитивного результату, роботодавець протягом 10 робочих днів за видачу згоди на працевлаштування іноземця вносить відповідну плату, розмір якої залежить від строку дії виданого дозволу та може становити від двох до шести прожиткових мінімумів для працездатних осіб, в якому роботодавцем подані документи з 1 січня 2022 року – 2 481 грн. Роботодавець має укласти з іноземцем трудовий договір не пізніше, ніж за 90 календарних днів з дати видачі дозволу та в десятиденний строк після його укладання надати копію договору, засвідчену роботодавцем до служби зайнятості.

Отже, підсумовуючи вищезазначене, можна констатувати, що іноземці не можуть призначатися на окремі посади або займатися певною трудовою діяльністю, якщо відповідно до законодавства України призначення на посади або зайняття певною діяльністю пов'язане з належністю до громадянства України. А також на іноземних осіб, котрі працевлаштовані в Україні, поширюються всі загальні положення чинного трудового

законодавства України, а саме: охорони праці, тривалості робочого часу, часу відпочинку та інших гарантій трудових прав працівників.

1. Яцкевич І. І. Правове регулювання реалізації іноземцями права на працю в Україні. Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». 2015. № 2 (12). URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles /2015/n2/15yirvu.pdf>.

2. Жукова А. І. Правове регулювання працевлаштування іноземців на території України. Економіка, фінанси, право. 2011. № 5. С. 146-149.

3. Цесарський Ф. А. Порядок укладення індивідуальних трудових договорів, які передбачають використання праці іноземців, та можливості його вдосконалення. Державне будівництво та місцеве самоврядування: зб. наук. праць. Х. : Право, 2011. Вип. 22. С. 227-235.

УДК 347.451.41

DOI: 10.31733/17-03-2023-640-642

Кристина РЕЗВОРОВИЧ

завідувач кафедри

цивільного права та процесу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ,

доктор юридичних наук, доцент

**ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВІТЧИЗНЯНОГО ЗАКОНОДАВСТВА
ЩОДО УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРУ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ
КВАРТИРИ ІЗ ВІДСТУПЛЕННЯМ ПРАВА ВИМОГИ
У НЕЗАВЕРШЕНОМУ БУДІВНИЦТВІ**

Введення на всій території України 24 лютого 2022 року воєнного стану дуже вплинуло на ринок нерухомості: фактично він перестав повноцінно працювати. Перші місяці робота реєстрів була призупинена з метою гарантування безпеки та недопущення зі сторони країни-агресора будь-яких несанкціонованих дій. Відсутність доступу до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно повністю унеможливило укладання будь-яких угод. Наразі робота реєстру відновлена, 10.02.2023 року було оновлене програмне забезпечення ДРРП. В останні кілька років до початку повномасштабного вторгнення Російської федерації, відбувався «будівельний бум» у найбільших містах нашої держав. Хоча в первинному сегменті вибір об'єктів неمالенький, проте купівельна спроможність громадян обмежена. Збільшення кількості укладення договорів переуступки у 2019-2022 рр. є не випадковою. Одні громадяни хотіли набути власність на нерухоме майно у майбутньому за нижчою ціною, інші розглядали цей вид договору як спосіб заробітку; треті – не хочуть нести ризиків зі здачі майна в експлуатацію, або ж змінюють свої плани щодо житла. Оскільки варто знати усі «підводні камені» такого правочину, потрібно проаналізувати особливості його укладення та виявити недоліки правового регулювання.

У цивілістичній науці договір переуступки також називають договором цесії, відступленням прав та обов'язків, або ж відступленням права вимоги, оскільки у Цивільному кодексі України (далі – ЦК) відсутній термін «переуступка». Зокрема, у п. 1 ч. 1 ст. 512 ЦК вказано, що відступлення права вимоги – це передання ним своїх прав іншій особі за правочином (і це одна з підстав заміни кредитора у зобов'язанні) [7].

Відповідно до Постанови Верховного Суду від 11 вересня 2018 р. у справі № 910/7320/17 «відступлення права вимоги є правочином (договором), на підставі якого старий кредитор передає свої права новому кредитору, а новий кредитор приймає ці права і зобов'язується або не зобов'язується їх оплатити» [3].

У Законі України «Про гарантування речових прав на об'єкти нерухомого майна, які будуть споруджені в майбутньому» (далі – ЗУ) наведено спеціальне його тлумачення, де також зазначено, що «покупець за договором купівлі-продажу майбутнього об'єкта нерухомості (перший продаж), яким сплачено повну або часткову вартість за майбутній об'єкт нерухомості, має право відступити свої права та обов'язки за таким договором (право вимоги) іншій особі (особам) за згодою продавця за договором купівлі-продажу майбутнього об'єкта нерухомості (перший продаж)» [4].